

дома единъ едъръ шишкавъ човѣкъ съ дълга и широка бѣла брада. Майка ми го посрещна и му цѣлунъ ржка. Сноро се набрахъ около него дѣдо ми, баща ми и други хора отъ махалата, заключихъ се въ една стая и нѣщо си приказвахъ. Послѣ хората си разотидохъ, а майка ми сложи трапезата, нагости този бѣлобрадъ гостъ и го изпроводи да си отиде. Азъ попитахъ майка си, кой е този човѣкъ, тя ми каза, че билъ нашъ роднина и се казвалъ ХАЖИ ЮРДАНЪ БРАДАТА.

Не слѣдъ дълго врѣме отъ това помнѣхъ, че държахъ червено яйце, то е било по великдень, и майка ми взе да се тръшка, тюхка и да нарежда като на мъртвецъ. Никой неможеше да я утѣши. Дѣдо ми Юрданъ я прѣдумваше да не плаче, че той се билъ посветилъ, защото умрѣлъ за вѣра Христова. „Кой е той?“ попитахъ азъ нетѣрпеливо, и майка ми едвамъ ми каза, че оня човѣкъ съ бѣлата брада турцитѣ го обѣсили въ Търново.”